

הטרנסג'נדריות בריו נוטשות את הרחובות במטרה להינצל מהזנות

26 טרנסג'נדריות שעבדו בתעשיית המין והחליטו על דעת עצמן לנטוש את הרחוב, גרות בתשעת החודשים האחרונים ב"קאסה נם". שם הן לומדות איך להשתלב בחברה המקומית

ריצ'רד פורסט, ריו דה ז'ניירו 22.08.2016 03:30

הפער בין התדמית הזוהרת שייחסה בעבר רנאטה סילבה לעבודת הזונות בקופקבנה לבין האופן שבו היא תופשת אותה היום, גדול כמרחק מזרח ממערב. אחרי 16 שנות עבודה בלילות על החוף בריו, ובגיל 32, היא החליטה לנטוש את חיי הרחוב ולחפש את גורלה. "ניסיתי פעמים אחדות להיחלץ מהזנות. כעת אני מתחילה לגבש לי חיים משלי. אני עובדת במסעדה ובעזרתה אני רוצה לשמש דוגמה לחברות אחרות שעומדות בפינות הרחוב ולהוכיח להן כי חיים אחרים הם אפשריים", היא אומרת.

כדי להגיע להחלטה הזאת נדרשו שינויים מהפכניים באווירה ובתנאים של עובדות תעשיית המין בריו דה ז'ניירו. ההנחה שהאירועים הענקיים שהתקיימו בשנים האחרונות בברזיל בכלל ובריו בפרט יובילו לדרישה רבה לשירותי מין, התבררה כמיתוס שקרס לגמרי במשך המשחקים האולימפיים. הנשים העובדות בזנות אינן רשאיות להשתמש באפליקציות "פלירטים", כלי חשוב עבורן לפרסום שירותיהן, ונאלצות להתמודד עם דיכוי קשה מצד משטרת ברזיל וחיילים שמפטרלים ברחובות בזמן התחרויות. "מספר הלקוחות גדל רק במקצת, אך זה לא מועיל לנו. כדי שיהיה לנו עוד כסף, אנחנו חושפות יותר את החזה", אומרת רפאלה, טרנסג'נדרית בת 22 שחיה באחד האזורים העניים ביותר של ריו. בשונה מרנאטה ורפאלה, שעושות את מאמצייהן לפתוח דף חדש בחייהן לבד, המציאות של "נערות התוכנית" (garotas de programa) – אחרת לגמרי. בקבוצה זו חברים 26 טרנסווסטיטיות וטרנסג'נדריות שעבדו בתעשיית המין והחליטו על דעת עצמן לנטוש את הרחוב. בתשעת החודשים האחרונים הן חיות ב"קאסה נם" (Casa Nem), בית ישן בן שלוש קומות בשכונת לאפה, שהוקדש בדיוק למטרה זו. אחת ההשראות לפרויקט הגיעה מקורס ההכנה ל-Enem (בחינות הכניסה הלאומיות בברזיל לאוניברסיטאות) ולכן נערכים בבית קורסים לתפירה, יוגה, שפת הסימנים הברזילאית, קפוארה, צילום והיסטוריה של האמנות. אשתקד עברו שבע טרנסג'נדריות את בחינות הכניסה הודות לקורסים שמתקיימים בבית.

ההצלחה הביאה להתרחבות פרויקט "נערות התוכנית" וכיום עשרות מורים מתנדבים ופעילים אחרים לוקחים בו חלק. מסיבות שנערכות בסופי שבוע ותצוגות למכירת מלאכת יד מסייעות למשתתפות התוכנית לכלכל את עצמן ולעמוד בעלויות התפעול. אחדות מדרי הבניין, עם זאת, עדיין עובדות בלילות. הצלחתן של קאסה נם הביאה להתרחבות הבתים המשותפים וקורסי ההכנה לאוניברסיטה לטרנסג'נדריות וטרנסווסטיטיות בריו, ובכלל זה לפאבלה דה מארה, שבה נהרג חייל המשמר הלאומי בחילופי אש במהלך האולימפיאדה. ועם זאת, אין בריו מקום הדומה לקאסה נם, משום שמקומות אחרים גובים שכר דירה וחלקם אף מעודדים פעילות מינית.

"הזנות היא אשליה", קובעת דניאלי רוצ'ה, טרנסג'נדרית בת 29, שעובדת כעת כשפית. "יכולנו לעשות משהו בדומה למהפכת סטונוול בארה"ב, אך כאן אנחנו לא יוצאות להפגנות אלימות. אנחנו רוצות לזעזע אנשים בדרך אחרת ולהוכיח שהחברה יכולה לקבל טרנסג'נדרים ולתת להם מקום". חלק ניכר מעובדות תעשיית המין סבורות שיחס הרשויות רק מגביר את רדיפת הזונות ומונע מאבק יעיל בניצול

המיני. היחס הזה גורם בדרך כלל לגינוי תיירות המין, בעוד שהזונות מבקשות תנאים שיבטיחו את זכויות העבודה שלהן, כולל הזכות לקבל ללא חשש תיירים המעוניינים במין בתשלום. בניסיון להציג תדמית של שיתוף והכלה, צפויה להשתתף בטקס הנעילה של המשחקים האולימפיים הטרנסג'נדרית נגריני ונטורה, בת 37.

בטקס הפתיחה אגב השתתפה הדוגמנית הטרנסג'נדרית ליאה ט', בתו של הכדורגלן הברזילאי טורניו סרזו. "הוועד האולימפי עשה כמה מעשים ראויים לציון בהכנות למשחקים, אך לדעתי, זה איננו משקף את המצב במדינה. אנחנו יודעים שאחרי המשחקים המציאות תהיה שונה", אומרת אנה לואיסה אלבורקרקא, שעובדת בלילות בקופקבנה.